

ΤΑΞΙΔΕΥΩ ΜΕ ΕΝΑ ΜΟΛΥΒΙ ΣΤΟ ΧΕΡΙ

Ο ΚΟΣΜΟΣ

Μια συνεργασία του Ελληνικού Κέντρου Προνοίας της Ιεράς Αρχιεπισκοπής Αυστραλίας και της εφημερίδας «ο Κόσμος»

Το πατρικό σπίτι με την γιαγιά Καλλιόπη να κοιτάζει το χωριό

Πόπη Λαμπράκη:

Το ταξίδι στην Αυστραλία

ΜΕΡΟΣ 2ο

Μετά το γάμο μείναμε στο σπίτι που είχε ο άντρας μου. Ήταν διώροφο χωρισμένο σε δύο διαμερίσματα. Το επάνω διαμέρισμα ήταν νοικιασμένο σε ανθρώπους που έλειπαν σχεδόν συνέχεια από το σπίτι. Εμείς μέναμε στο ισόγειο, αρκετά μεγάλα δωμάτια με όλες τις ευκολίες που χρειάζεται ένα σπίτι να έχει. Η σαλοτραπεζαρία κι εδώ με αναπαυτικά έπιπλα και το μεγάλο κουτί στη γωνία να έχει ανθρώπους να μιλάνε συνέχεια. Ήταν κάπου σου έδινε την αίσθηση ότι έχεις παρέα. Οι εβδομάδες ήταν σχεδόν όλες ίδιες. Ο άντρας μου δούλευε, εγώ στο σπίτι. Τα σαββατοκύριακα πηγαίναμε όλοι μαζί για ψώνια, γερμίζει κουζίνα με ό,τι χρειαζόμασταν. Το πιο συνηθισμένο ήταν οι Κυριακές ξέγνοιαστες, στα ωραία πάρκα με τις ψποταριές γεμάτες ψπτά κρέατα. Οι αποστάσεις μεγάλες και όλοι κυκλοφορούσαν με αυτοκίνητο. Οι παρέες μας, όλοι νέοι μετανάστες, νέα ζευγάρια όλοι να δουλεύουν σκληρά αλλά καλοπληρωνόταν αποκτώντας αυτοκίνητα, έπιπλα, σπίτια, Κάπου που δεν ήταν εύκολο στην Ελλάδα. Ένωθες κάπου το «έχω χρήματα μπορώ να αποκτήσω ό,τι θέλω». Αυτό που λέμε νεοπλουτισμός. Ήταν κάπου που δεν μου άρεσε. Πέρασε το καλοκαίρι και το φθινόπωρο έφυγε πολύ γρήγορα. Ο Οκτώβρης ήρθε με

κρύο και χιόνια. Χιόνια που δεν έλεγα να σταματήσουν. Κοίταζες έξω κάθε πρωί και όλα ήταν κάτασπρα. Έξω χιονίζει συνέχεια όμως μέσα στο σπίτι ήταν χαρά θεού που λεμέ, με συνεχόμενη θέρμανση, η κουζίνα γεμάτη με ό,τι χρειαζόσαι να μαγειρέψεις και παρέα η τηλεόραση, που δεν σταματούσε να μιλά. Τους δρόμους τους καθάριζαν ειδικά αυτοκίνητα της πολιτείας. Τα ψώνια κρύφτηκαν περίπου μέχρι το Μάρτιο, η ζωή πάντα ίδια. Δουλειά την εβδομάδα, ψώνια, επισκέψεις σε φιλικά σπίτια. Οι συζητήσεις μας κυρίως την αποκτήσαμε μέχρι τώρα και τι θα καταφέρναμε με αυτά που έχουμε αν ήμασταν στην πατρίδα. Η νοσταλγία της επιστροφής μας δίνει τη σιγουριά και την βεβαιότητα ότι η περιουσία που έχουμε εδώ είναι αρκετή να μας δώσει άνετη ζωή στην πατρίδα. Έφυγαν τα χιόνια, ήρθε η άνοιξη, ο άνδρας

μου δούλευε όλη την εβδομάδα, τα σαββατοκύριακα βγαίναμε για ψώνια και βλεπόμαστε με τις παρέες μας. Τον Ιούλιο του 1968 αποκτήσαμε το πρώτο μας μωρό. Ο τοκετός μου ήταν πολύ δύσκολος. Το μωρό γεννήθηκε μελανιασμένο, δεν έκλαψε. Το έβαλα στη γυάλα για τρεις ημέρες και μετά μου το έδωσαν. Ήταν ένα χαριτωμένο κοριτσάκι. Εγώ ένιωθα πολύ εξαντλημένη. Σε μια βδομάδα πήγαμε στο σπίτι και την επόμενη εβδομάδα ήρθε κάποια νοσοκόμα να δει πως είμαι και πως είναι το μωρό. Δεν κατάλαβα λέξη απ' ότι μου έλεγε, το μόνο που κατάλαβα ήταν ότι κοιτάζε το μωρό το ζύγισε μου είπε «good» και κατάλαβαν άλλες δυο τρεις φορές «ταίερντι». Μου άφησε ένα χαρτί και έφυγε. Όταν ήρθε ο άντρας μου του είπα ότι η νοσοκόμα μου έλεγε κάπου για λάστιχο αλλά δεν ξέρω τι. Το μωρό μεγάλωνε εγώ όμως ένιωθα εξαντλημένη και χρειάστηκε να μπω

ξανά στο νοσοκομείο ύστερα από εννιά μήνες για κάποια θεραπεία. Τώρα όλη μέρα έχω παρέα την τηλεόραση και το μωρό που μεγαλώνει και είναι πολύ ήσυχο. Ένα Σάββατο που πήγαμε στην κουμπάρα μας είδα ότι είχε ραπτομηχανή και έραβε τα ρούχα της. Εγώ δεν είχα ιδέα από ράψιμο αλλά μου είπε είναι πολύ εύκολο, παίρνεις το πατρόν δηλαδή το σχέδιο, που σου αρέσει το βάζεις πάνω στο ύφασμα, κόβεις το φόρεμα και το ράβεις. Εγώ ήθελα να ασχοληθώ με κάτι, να μαι λοιπόν την άλλη μέρα με ραπτομηχανή, ύφασμα, πατρόν, ψαλίδια και κλωστές να γράψω φόρεμα. Το σχέδιο φαινόταν ωραίο, το έκοψα, αλλά όταν το έραψα βγήκε το μισό φόρεμα το άλλο μισό έλειπε. Φυσικά τα κομμάτια έπρεπε να κοπούν διπλά αλλά όταν δεν ξέρεις να διαβάσεις για να ακολουθήσει τις οδηγίες αυτά παθαίνεις. Πάντως είχα τις ώρες και τη θέληση, προσπάθησε και στο τέλος κατάφερα κι έραψα αρκετά φορέματα. Αυτή η επιμονή μου και υπομονή μου στο ράψιμο μου έδωσε τη δυνατότητα στα ερχόμενα χρόνια να είναι η δουλειά που μου έδωσε εργασία και συνάμα να είμαι δίπλα στα παιδιά μου. Η μικρή μας μεγάλωσε και άρχισε να περπατάει. Τα βράδια και εγώ βρήκα δουλειά νυκτερινή. Τα εργοστάσια τότε δούλευαν τρεις βάρδιες. Δεν ήταν φυσικά εύκολο, το παιδί

